

Det er jo rigsfællesskabet, der her træffer en beslutning hen over hovedet på Grønland og Færøerne. Det er utilstedeligt. Hvis det er sådan, at Grønland og Færøerne ikke ønsker at tage medansvar for den her krig, skal de naturligvis heller ikke rodes ind i den. Vi skylder dog anstændigvis de to nationer, at vi ikke på den måde forgriber os på dem.

Så jeg håber – og det betragter jeg også som en indlysende ting – at regeringen naturligvis vil være med til at sikre, at Grønland og Færøerne ikke skal have politisk medansvar for en krig, medmindre de selv ønsker det.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Regeringen ønsker ikke splittelse, men det er jo regeringen selv, der splitter. Den støtter den amerikanske splittelse af FN. Den er med til at splitte EU. Den er med til at splitte den danske befolkning, det danske samfund. Det er sandheden om den.

Kl. 19.15

Det mere konkrete spørgsmål går på hele palæstinaproblematikken. Udenrigsministeren er meget optaget af, at USA nu har givet signal om, at man er på vej tilbage til den såkaldte køreplan. Men han glemmer at sige, at skal den proces virkelig i gang, forudsætter det jo, at Sharon er med. Tror den danske regering virkelig på, at USA vil sætte tommelskruerne på Sharon i et omfang, der virkelig kan gøre den mellemøstlige fredsproces til en realitet?

Er sandheden ikke den, at det, vi vil se med Irakkrigen, er splittelse også i forholdet mellem Israel og palæstinenserne, hvor Sharon vil bruge anledningen til yderligere at undertrykke palæstinenserne, som igen vil reagere med selvmordsbomber?

Jeg vil godt høre, om den her mellemøstpolitik eller palæstinapolitik, som regeringen og ministeren jo lægger meget vægt på, er en vigtig del af forudsætningen for den danske støtte til det her projekt. Jeg vil godt høre, om det kan give anledning til overvejelse i den danske regering, hvis det løber helt af sporet i Mellemøsten; hvis det viser sig, at Sharon – hvad jeg bestemt ikke vil udelukke – bruger anledningen til yderligere at køre bulldozere og kampvogne frem imod den palæstinensiske civilbefolkning.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Sådan som meldingerne kommer fra Europa og fra verden i løbet af dagen i dag, fremstår Danmark jo mere og mere isoleret, som timerne går, i forhold til hvilke lande der vil stille op med et militært bidrag til den amerikanske ledede aktion mod Irak.

Nu ved vi med hensyn til Spanien, som jo ellers har spillet en væsentlig rolle i forhold til støtte til Bush, at Aznar har meddelt det spanske parlament, at der ikke kan blive tale om et egentligt militært bidrag. Vi har hørt her sidst på dagen, at den italienske premierminister Berlusconi har meddelt, at der ikke bliver tale om noget italiensk militært bidrag. Vi ved, at der ikke er nogen af de nordiske lande, som har meldt ind på et militært bidrag, tværtimod. Vi ved, at franskmændene ikke gør det, vi ved, at tyskerne ikke gør det.

Føler udenrigsministeren ikke efterhånden, at det er ved at være et problem, at Danmark står ganske isoleret med det her militære bidrag? Føler regeringen ikke, at man kunne have bragt sig i en helt anderledes situation, hvis man havde involveret Folketingets partier i en meget åben drøftelse om, hvordan man kunne sammensætte et dansk bidrag, der kunne have samlet bred tilslutning i Folketinget?

Vi har jo meddelt på et meget tidligt tidspunkt, at vi mener, regeringen skulle samle støtten omkring en humanitær indsats. Vi har lagt vægt på mellemøstenkonflikten og det bidrag, Danmark kunne yde her med den road map, som vi er glade for, at den danske udenrigsminister har lagt så afgørende vægt på, men også i forhold til hele genopbygningen og stabiliseringen efter den militære aktion.

Hvorfor griber den danske regering ikke chancen for, at Danmark ikke isolerer sig i forhold til vores nærmeste naboer, i forhold til vores nærmeste allierede i Europa?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg tror, hr. Keld Albrechtsen må have misforstået mig. Jeg har ikke sagt, at de seks ikke tæller med. De tæller bestemt med, alle 15 tæller med. Det, jeg sagde, var jo i virkeligheden, at de ikke ønskede at tælles med. Det vil sige, at hverken Frankrig eller USA kan gå rundt og fortælle, hvad de ville have stemt, for det ved man ikke. Nogle mener, de ville have stemt på den ene side, nogle mener, de ville have stemt på den an-